

ΕΠΙΣΗΜΑΝΣΗ ΤΟΥ ΑΣΚΕ... προς γνώσιν

Δημοσιεύουμε ένα ενδιαφέρον άρθρο του «καραμανλικού» Μ. Κοττάκη, που αναφέρεται στις «μεταρρυθμίσεις» που θέλει να εφαρμόσει ο Μητσοτάκης στην Ελλάδα και στην Ελληνική κοινωνία. Εκφράζει τις ενστάσεις του σ' αυτές, που, πιθανότατα, εκφράζουν και τις εσωκομματικές αντιδράσεις μέσα στη Ν.Δ. Ο Μητσοτάκης, που και στα εθνικά θέματα τηρεί ενδοτική στάση (δες σχετικό άρθρο στο φύλλο 184 της «Ενημέρωσης του ΑΣΚΕ του Οκτωβρίου»), επιχειρεί τη διάλυση της εθνικής και κοινωνικής συνοχής με νομοθετήματα που προωθεί, εκμεταλλευόμενος το κλίμα της πανδημίας, όπως π.χ. το πρόσφατο, που καταργεί το δωρο και τις υπερωρίες.

(τονίζουμε με παχύτερα γράμματα τις πιο σημαντικές, κατά τη γνώμη μας, φράσεις του άρθρου)

Έκατομμύρια μικρά όνειρα

Άρθρο του Μανώλη Κοττάκη «ΕΣΤΙΑ» Νοέ 27, 2020

ΣΤΙΣ ΑΡΧΕΣ τής δεκαετίας του 2000...

... λίγα μόλις χρόνια μετά την ένοποίησή της και την κυκλοφορία του ευρώ, ή άλλοτε κραταία Γερμανία παρέπαιε. Δέν είχε τον σεβασμό των εταίρων της. Η ανταγωνιστικότητα της ήταν χαμηλή, ή κοινωνία της ήταν κομμένη στα «δυό» ενώ και οι δημοσιονομικές επιδόσεις της ήταν κακές –κάκιστες. Τόσο κακές ώστε ο τότε Έλλην Υπουργός Οικονομίας Νίκος Χριστοδουλάκης νά «πειράζει» τον Γερμανό ομόλογό του στα περιθώρια των Eurogroup, ότι ή Ελλάδα ...έπιανε τούς στόχους του Μάαστριχτ αλλά ή Γερμανία όχι! Ο σοσιαλδημοκράτης καγκελάριος Γκέρχαρντ Σρέντερ ο οποίος είχε ως δόγμα του την άποψη, ότι «ή πολιτική ευθύνη έκτείνεται πέρα από τά όρια της δικής μου ζωής», απέφασισε νά εφαρμόσει τον Οκτώβριο του 2003 ένα σκληρό πρόγραμμα μεταρρυθμίσεων, την Ατζέντα 2010, τό οποίο είχε ως στόχο τον δραματικό περιορισμό του κοινωνικού κράτους, την αύξηση της ανταγωνιστικότητας και την επιστροφή της Γερμανίας στην χορεία των προηγμένων κρατών. Οι μεταρρυθμίσεις που εφαρμόσε ξεσήκωσαν την κοινωνία έναντιόν του, οδήγησαν στην απώλεια της εξουσίας τό 2005 –άπό τότε έχει νά αναδειχθεί σοσιαλδημοκράτης καγκελάριος στην γή των Τευτόνων– αλλά αποτέλεσαν τό βασικό μονοπάτι στό οποίο βάδισε (όχι μέ τον ίδιο ακριβώς τρόπο) ή Μέρκελ γιά νά κάνει την Γερμανία ισχυρή χώρα. **Στό σημείο αυτό φαίνεται ότι**

εύρίσκεται σήμερα ο Πρωθυπουργός Κυριάκος Μητσοτάκης, ο οποίος θαυμάζει την θητεία μεταρρυθμίσεων του Σρέντερ. Θεωρεί –τό θεωρούσε και πρό της κορωνο-ύφεσης– ότι η Ελλάδα χρειάζεται μια μεγάλη «σπρωξιά» για να ανατάξει την οικονομία της, αρκεί να γίνουν θαρραλέες μεταρρυθμίσεις ακόμη και με αντιλαϊκό πρόσημο.

Τό σχέδιο του νομπελίστα Πισσαρίδη (ο οποίος σημειωτέον σπανίως πατά τό πόδι του στις συνεδριάσεις της Ακαδημίας Αθηνών), πού έδωσε προχθές στην δημοσιότητα ο Πρωθυπουργός, στην ουσία μάς αποκαλύπτει την μεταρρυθμιστική φιλοσοφία του: Σέ σύγκριση μέ τά μνημόνια της τρόικα αυτήν την φορά τό σχήμα της «άγωγής» αντιστρέφεται: Τότε τό μάρμαρο της χρεοκοπίας τό πλήρωσε μέ βαρεία φορολογία ή μεσαία τάξη, αυτήν την φορά καλείται να τό πληρώσει τό κράτος και οι εξαρτώμενες κοινωνικές ομάδες από αυτό. **Η προσαρμογή δέν θά γίνει από την φορολογία αλλά από τίς δαπάνες. Από τά επιδόματα, από τίς συντάξεις, από τόν αριθμό τών δημοσίων υπαλλήλων κ.λπ. Ο ίδιος ο Πρωθυπουργός δέν κρύβει άλλωστε τίς προθέσεις του.**

Στήν πρόσφατη συζήτησή του μέ τόν συγγραφέα Γιουβάλ Νώε Χαράρι στό πλαίσιο του Athens Democracy Forum 2020, είπε ξεκάθαρα ότι **«ή ιδέα να μορφώνεσαι, να βρίσκεις εργασία και να παίρνεις σύνταξη είναι παρωχημένη».**

Ευρύτερος στόχος του κυρίου Μητσοτάκη δέν είναι απλώς ή ανάταξις της ελληνικής οικονομίας βασιζόμενη σε μία συμμαχία αστικών επιχειρηματικών δυνάμεων. **Ευρύτερος στόχος του είναι ή δημιουργία ενός νέου πολιτικού συστήματος, τό όποιο θά υπερβαίνει τίς παραδοσιακές ιδεολογικές γραμμές και ή «ίδρυση» στην πράξη ενός κόμματος Βενιζελικού τύπου πού θά στεγάσει όλες τίς μεταρρυθμιστικές δυνάμεις της ΝΔ, του ΠΑΣΟΚ, ακόμη και του ΣΥΡΙΖΑ.** Ός έδω «καλά» μέ αυτή την στρατηγική ή όποια πάντως είναι άπέναντι στά συμφέροντα της μισής τουλάχιστον έκλογικής βάσης της ΝΔ. Υπάρχουν όμως μερικές «λεπτομέρειες» πού πρέπει να δοϋμε. Η πρώτη είναι ή κτηθείσα πείρα. Ο αγαπημένος του κυρίου Μητσοτάκη Καγκελάριος Σρέντερ γράφει στην αυτοβιογραφία του τά έξής: «Όσο οι μεταρρυθμίσεις παραμένουν άφηρημένες ή προθυμία τών ανθρώπων είναι ιδιαίτερα μεγάλη –θά υπάρχει πάντοτε μία μεγάλη πλειοψηφία του πληθυσμού πού στις δημοσκοπήσεις θά άπαντά θετικά στό έρώτημα αν ή χώρα χρειάζεται

μεταρρυθμίσεις. Μόλις όμως οι πολίτες αισθάνονται τις επιπτώσεις στην προσωπική τους ζωή, τότε η θετική βούληση μεταβάλλεται σε άρνηση των μεταρρυθμίσεων. (...) Έκείνη την εποχή στά τέλη του 2004 έμαθα ότι τις μεταρρυθμίσεις δεν πρέπει μόνο να τις ανακοινώνεις και να τις πραγματοποιείς νομοθετικά αλλά ότι είναι ακόμη σημαντικότερο να παραμένεις ακλόνητος απέναντι στις αντιστάσεις των κομμάτων, των οργανώσεων και της κοινωνίας στην φάση της εφαρμογής τους.» (...) «Όποιος υποστηρίζεται με χρήματα των φορολογουμένων πρέπει να προσπαθεί να επιβαρύνει την κοινωνία όσο το δυνατόν λιγότερο, και αυτό σημαίνει επίσης ότι για την διαβίωσή του πρέπει να χρησιμοποιήσει πρώτα το εισόδημα ή την περιουσία του.» (Κρίσιμες αποφάσεις. Η ζωή μου στην πολιτική, εκδόσεις «Κασταλία», σελ. 419-420.) Αν θέλαμε να κάνουμε μία προβολή των εμπειριών Σρέντερ στην Ελλάδα θα έπισημαίναμε τά εξής: Ναι, ή χώρα χρειάζεται μία μεγάλη αναπτυξιακή και επενδυτική ώθηση για να βγει για πάντα από τό τέλμα και να πάψει να ζει με τόν βρόγχο των έλλειμμάτων και του δημοσίου χρέους. Ναι, οι αλλαγές επείγουν. Ναι, ο Μητσοτάκης έχει μελετήσει καλά ποϋ «σκόνταψαν» ο πατέρας του και ο Σημίτης όταν αποπειράθηκαν ανάλογα έγχειρήματα. Ναι, ο Πρωθυπουργός ξέρει ότι ή τρόικα και τά μνημόνια λέρωσαν την έννοια «μεταρρυθμίσεις» –πίσω της κρυβόταν ή διασφάλιση των συμφερόντων ξένων πολυεθνικϋν και όχι κοινωνικό όφελος. Ναι, ο Πρωθυπουργός αντιλαμβάνεται ότι ύπάρχει κοινωνική κόπωση μετά από την ύπερδεκαετη κρίση των μνημονίων. Ναι, ο κύριος Μητσοτάκης διαβάζει τις δημοσκοπήσεις πού δείχνουν ότι οι μισοί σχεδόν Έλληνες ζητοϋν μέσα στην κρίση οικονομία με αύξημένο κρατικό σχεδιασμό. Ναι, τά έχει συνυπολογίσει όλα όταν κάνει την τρέλλα να ανοίγει μέσα στην πανδημία άτζέντα αλλαγής των προτεραιοτήτων κάθε Έλληνα πολίτη. Άρκει όμως αυτό, ή ακριβής αποτύπωση, για να επιτύχει τό έγχειρημά του; Είμαι πραγματιστής, και στόν νέο κόσμο θέτω τά έρωτήματα στην βάση των πραγματικϋν δεδομένων.

– Πως θα πείσεις τόν νέο να καταβάλλει τις εισφορές του στόν «κουμπαρϋ» μιϋς εταιρείας στό πλαίσιο ενός μοντέλου ιδιωτικής ασφάλισης αν ο μισθός του φθάνει τά 300, βία 500 ευρώ; Μπορεί;

– Πως θα πείσεις τόν αδύναμο οικογενειάρχη να ζήσει με όλιγώτερα ή καθόλου κοινωνικά επιδόματα αν δεν έχεις θέση εργασίας να τοϋ προσφέρεις άμέσως;

– Πώς θά πείσεις τόν μικρομεσαῖο επιχειρηματία ψηφοφόρο σου νά πουλήσει τήν ἐπιχείρησή του στόν μεγάλο –στό πλαίσιο τοῦ σχεδίου συγχωνεύσεων– καί ἀπό ἀφεντικό νά γίνει ὑπάλληλος στό δημιούργημά του;

Ἀναφέρω μόνο τρεῖς συγκεκριμένες κοινωνικές κατηγορίες: Νέοι, ἀδύναμοι, μικρομεσαῖοι. Στόν «κουβᾶ» θά τούς πετάξουμε ὅλους αὐτούς; Βεβαίως κατανοῶ. Τό σχέδιο ἔχει ὡς ξεκάθαρο στόχο τήν ἀποφασιστική στήριξη τῶν ὑγιῶν ἐπιχειρήσεων, τῶν ὁποίων ἡ φορολογία, οἱ εἰσφορές, τό κόστος ἐργασίας (ὑπερωρίες) θά μειωθοῦν μέ προοπτική νά παράξουν πλοῦτο καί νά αὐξήσουν τό ΑΕΠ. Σαφές. Τό κράτος πρέπει ἀπό κάπου νά ἀναπληρώσει τά ἔσοδα πού θά χάσει ἀπό μείωση τῶν φορολογικῶν βαρῶν. Σαφές καί αὐτό. Ἄν ἐπιχειρήσει ὅμως νά σχηματοποιήσει κανείς αὐτήν τήν πολιτική, τότε καταλήγει στό ἐξῆς συμπέρασμα: ἑκατομμύρια πολιτῶν καλοῦνται νά χρηματοδοτήσουν μέσω τῆς ιδιωτικοποίησης τῆς ἀσφάλισής τους καί τῆς ἀπώλειας κοινωνικῶν τους ἐπιδομάτων (πού ἀπλῶς τά κρατοῦσαν ὄρθια) τά cash flow μερικῶν χιλιάδων ἐπιχειρήσεων. Καί μάλιστα ὄχι στήν πλειονότητά τους ἑλληνικῶν. Ἄποψή μου; Εἶναι μετέωρη αὐτή ἡ συμμαχία.

Στηρίζεται σέ πῆλινα πόδια. Τῆς λείπει ἡ δικαιοσύνη καί τό ὄνειρο. Ἡ δικαιοσύνη γιατί κάνει διακρίσεις. **Ὁ ἐθνάρχης Καραμανλῆς τόν ὁποῖο τό ΚΚΕ θεωρεῖ «μεταρρυθμιστή πολιτικό» (Μαΐλης)** ἦταν ἐξ ἴσου σκληρός καί μέ τίς ἐλίτ καί μέ τίς λαϊκές πλειοψηφίες ὅταν ἀπαιτεῖτο. Ποτέ μονομερῆς. Τό ὄνειρο γιατί τό σχέδιο αὐτό πετᾶ ἔξω ἀπό τό γήπεδο ἑκατομμύρια ἀνθρώπων. Τό μυστικό πού βοήθησε τήν ἔνταξή μας στήν ΕΟΚ παρά τίς ἀντιδράσεις –Καραμανλῆς πάλι– εἶναι ὅτι πολλά μικρά ὄνειρα χώρεσαν σέ ἕνα μεγάλο. Τώρα, ὄχι, μέ Πισσαρίδη δέν χωροῦν. Δυσκολεύομαι λοιπόν νά δῶ πιθανότητες ἐπιτυχίας σέ αὐτό τό ἐγχείρημα. Ὅχι γιατί ἡ ἀτμόσφαιρα εἶναι βαρειά καί δέν ἀντέχει τίς ἀλλαγές. Ἀλλά γιατί στόν πυρῆνα του τό σχέδιο αὐτό δέν εἶναι οὔτε κοινωνικά φιλελεύθερο –τά ξένα ὀλιγοπώλια εὐνοεῖ– οὔτε κοινωνικά δίκαιο. Γι' αὐτό καί θά τοῦ λείψουν οἱ ἐλάχιστες συναινέσεις. Κάτι τελευταῖο. **Ἐάν τό κράτος ἐκχωρεῖ τήν κοινωνική ἀσφάλιση στίς πολυεθνικές, τήν φορολογία, τήν ἐκπαίδευση καί τήν ὑγεία στούς Δήμους, τό ΕΣΠΑ στίς Περιφέρειες καί κρίσιμους τομεῖς δημόσιας πολιτικῆς στίς ἀνεξάρτητες ἀρχές, τότε γιατί θά ὑπάρχει στό μέλλον τό κράτος; Τώρα, εἶναι κουτσά-στραβά ὁ ἐγγυητής τῆς κοινωνικῆς ὁμαλότητος. Αὔριο;**